

Români din toate țările, uniți-vă în cuget și simțiri !
Gennaio/ Ianuarie 1990. Anno/ Anul XIX. N. 211.

EUROPA SI NEAMUL ROMANESC

FOAIA MISCARII ROMÂNE PENTRU UNITATEA EUROPEI

Mensile. Spedizione abb. postale Gruppo III 70% - 00187 Roma, Foro Traiano 1/A, Tel.(06)679.77.85

Scrisoare deschisă către directorul postului de televiziune «Antenne 2»

Recent, în trei reprize consecutive, un redactor al emisiunilor dv. a făcut o reclamă ridicolă și inutilă unui ins ieșit din istorie: lui Mihai de Hohenzollern, fostul rege al României. Într-o convorbire de aproape două ore, cei doi interlocutori au realizat performanța de a falsifica un veac întreg din trecutul unei națiuni care face parte din Europa nu prin grația programelor postului de televiziune *Antenne 2*, ci prin așezarea ei geografică, prin tradițiile ei și prin modul temeinic în care și-a probat mereu demnitatea.

În mod deosebit, ne-a consternat tratamentul ingrât la care a fost supusă în emisiunile dv., cu concursul nemijlocit al redactorului care a realizat-o, memoria mareșalului Ion Antonescu. În anii cei mai fierbinți ai celui de-al doilea război mondial, 1940-1944, România nu a fost un stat fascist, cum afirma redactorul în discuție, adică nu a fost guvernată în virtutea unor principii politice, sociale și economice pe care le-am putea considera azi fasciste. Dimpotrivă, sub guvernarea mareșalului Ion Antonescu, România a fost singura țară din Europa răsăriteană care a combătut militar comunismul - oricum am învățat lucrurile, tot despre o formă de fascism este vorba -, cu decizie și cu mult curaj, într-o vreme când Franța, spre regretul nostru, nu mai însemna nimic în istorie și când Statele Unite ale Americii și Marea Britanie acordau un sprijin lipsit de condiții celui mai odios criminal al acestui secol. La Stalin ne referim, bineînțeles. Peste asta nu se poate trece ușor.

Între anii 1941-1944, sub guvernarea mareșalului Ion Antonescu, România nu s-a angajat în campania din răsărit pentru a impune unei națiuni sistemul ei social și politic, nici pentru a obține teritorii străine. Confuzia intenționată dintre scopurile lui Hitler și idealurile mareșalului Ion Antonescu reprezintă un abuz istoriografic incalificabil. Din punct de vedere românesc, unicul scop al războiului din răsărit a fost distrugerea puterii militare a Rusiei sovietice, moștenitoarea de drept și de fapt a unui imperiu care de două veacuri amenință independența Românilor. În decembrie 1989, fiii și nepoții celor ce au luptat la Odessa, la Sevastopol și la Stalingrad, într-o vreme când *Franța liberă* lupta numai la postul de radio Londra, și-au vărsat sângele pentru același ideal: distrugerea comunismului.

Dacă nu puteți înțelege această realitate, este preferabil să nu mai comentați destinul Românilor și să vă vedeți de liniștea dv. socială și de Arabii care v-au invadat țara. Regretăm profund că la Paris nu se pot concepe nici astăzi adevăruri dintre cele mai limpezi. Mihai de Hohenzollern nu a ieșit din istorie la 30 decembrie 1947, când comuniștii, foștii săi aliați, l-au silit să abdice, ci la 23 august 1944, când a abătut istoria supușilor săi de la cursul ei firesc, când l-a sechestrat abuziv pe mareșalul Ion Antonescu, când a împins în prizonierat sovietic peste 130.000 de ofițeri și ostași români și când a predat o țară care nu era proprietatea lui personală în mâinile inamicului ei secular.

De atunci, până în zilele noastre, ideologia comunistă, promovată de Rusia sovietică, s-a dovedit a fi nu numai un dușman al independenței Românilor, ci și un dușman al civilizației universale. Sperăm că acest adevăr nu mai merită comentarii. De ce cheltuiește Franța miliarde de franci spre a-și perfecționa puterea de disuasiune nucleară? Ca să se bată cu Islandezii? Deci, avem dreptul să ne întrebăm: ce cauză servește redactorul dv. și ce cauză servesc emisiunile postului dv. de televiziune? Ce intenții se ascund sub obstinația dv. de a falsifica istoria unui popor pașnic, care a nutrit totdeauna sentimente frumoase pentru Franța și pentru Francezi?

*Centrul European de Cercetări Istorice,
Veneția, 18 ianuarie 1990*

Extras din volumul ANTONESCU, MAREȘALUL ROMÂNIEI, ȘI RĂZBOAIELE DE REÎNTREGIRE, mărturii și documente coordonate și îngrijite de Josif Constantin Drăgan, Nagard, Milano, 1986.

CHEMAREA LA PUTERE A GENERALULUI ION ANTONESCU

Cedarea fără luptă a Basarabiei a determinat o reacție imediat din partea Generalului Antonescu. Prevăzând alte lovituri pe care Țara urma să le primească, el a cerut audiență Regelui Carol al II-lea. N-a fost primit de Rege, ci de sfetnicul acestuia, fostul colonel de cavalerie Ernest Urdăreanu. Generalul n-a acceptat să stea de vorbă cu el. Părăsind Palatul, i-a atras atenția: «Să nu te mai așezi între Țară și Rege». După 24 de ore, este invitat la Palat, iar Regele îi arată situația dramatică a Țării. La plecare, Generalul Antonescu i-a înmănat Regelui următoarea scrisoare:

«Majestate,

Țara se prăbușește.

În Basarabia și Bucovina se petrec scene sfâșietoare.

Mari și mici unități surprinse, părăsite, se lasă dezarmate la prima amenințare.

Funcționarii, familiile lor și ale ofițerilor, au fost lăsate pradă celei mai groaznice urgii. Materiale imense și depozite militare acumulate acolo din incurie și menținute până în ultimul moment, au rămas în mâna inamicului.

Iată Majestate, schițat în fugă, numai un capitol al tragediei și al calvarului unui Neam, care este numai la început.

Poporul și Armata au fost dezarmate fără luptă. Demoralizarea lor este fără limită. Lipsa lor de încredere în conducători este totală. Ura lor contra vinovaților, a tuturor vinovaților de ieri și de astăzi, crește.

Consiliul de Coroană v-a hotărât să cedați. Deciziunea a deslănțuit haosul. Consecința lui, anarhia și anarhizarea, sunt numai la începutul lor. Țara care simte, Țara care vede, Țara care presimte este consternată și în panică. Este consternată și în panică fiindcă a auzit de repetate ori pe prim-miniștrii și pe miniștrii săi declarând: ‘Suntem înarmați până-n dinți’, ‘nu vom ceda nici o brazdă’, ‘să avem încredere oarbă și fără control în șefi și în priceperea și înțelepciunea Regelui’.

Nici o replică nu a fost tolerată, orice strigăt public de alarmă a fost înăbușit adesea sângeros.

Țara a mai avut încredere în generalul pe care Majestatea Voastră l-a acoperit cu cea mai mare încredere și care a declarat recent la Chișinău că sunteți ‘cel mai puternic Rege din Europa’.

Țara a avut încredere când a declarat că ‘a încins-o cu un brâu de foc, de fier și beton’.

Realitatea însă s-a răsbunat.

S-a răsbunat fiindcă era alta, cu totul alta. Dar Majestate, acestea sunt fapte consumate. Acum trebuie să ne întrebăm ce vom face?

Lăsăm totul baltă și ne răfuim între noi? Sau strângem rândurile și uitând totul, încercăm chiar și imposibilul?

Încercarea nu trebuie s-o facă tot cei ce sunt vinovați de a fi pregătit și deslănțuit catastrofa.

Trebuie să schimbați imediat și sistemul, și oamenii.

Dacă Majestatea Voastră nu va apleca nici acuma, în acest ceas suprem, urechea la durerile neamului, prăbușirea totală, prăbușirea iremediabilă vor urma.

Am prevenit de ani de zile în scris și verbal, și guvernele, și pe șefii militari răspunzători, și pe Majestatea Voastră, că va veni catastrofa de azi... Am fost socotit însă ca răsvrătit și lovit ca atare.

În fața catastrofei am uitat totul.

Sunt gata să dau concursul, dar la atitudine cinstită trebuie să mi se răspundă prin atitudine cinstită.

Nu mă voi răsbuna și nu voi răsbuna pe nimeni. Mă voi sili numai să salvez ce mai este de salvat din Coroană, din ordine, din granițe. Ascultă-mă cel puțin în acest ceas, Majestate!

Nu am fost un dușman al Majestății Tale. Am fost un slujitor fanatic al acestui Neam. Am fost înlăturat prin intrigi și calomnii de cei care au dus Țara unde este, și de forțele oculte. Nu mai asculta de aceștia, Majestate!

Ei te-au dus unde ești și ne-au dus unde ne găsim.

Este ultimul meu strigăt de alarmă, Majestate!

General Ion Antonescu

Iulie 1940.»

Ca urmare a acestui protest, Generalul este trimis cu domiciliu forțat la Mănăstirea Bistrița (Vâlcea).

În toate actele politice din acea perioadă, Regele dictase măsurile cele mai importante. Cei care încercaseră să opună rezistență au trebuit să plece ori să cedeze. Guvernarea fusese deținută în ultima decadă de oameni care renunțaseră la orice veleități politice, ca Gh.Tătărescu, Armand Călinescu, generalul Argeșanu, Ion Gigărtu.

Carol al II-lea renunțase la drepturile de moștenitor al tronului în 1926, refuzând să se separe de Elena Wolf-Lupescu. Și-a

părăsit familia, copilul, soția, Țara, tronul și a devenit simplu particular, pe nume Carol Caraiman. S-a stabilit la Paris. Ionel I.C.Brătianu, șeful Partidului Liberal, Mareșalul Averescu, primul ministru Iuliu Maniu giraseră valabilitatea actului. În iunie 1927, Regele Ferdinand moare și este îngropat la Curtea de Argeș. Dintre copiii Regelui Loial lipsea fiul cel mare, care își abjurase părintele și după moarte. Locul regelui este luat de un copil, Mihai I, în vârstă de șase ani, tutelat de o Regență compusă din Patriarhul Miron Cristea, Prințul Nicolae, fratele lui Carol, și Ion Buzdugan, președintele Curții de Casație.

După dispariția lui Ionel Brătianu și înlăturarea generalului Averescu, odată cu moartea lui Ferdinand, în 1927 drumul spre dominația lui Carol era liber. Au mai trecut însă trei ani până când el să se decidă să revină, când Țara a început să resimtă criza conducerii. Șefii partidelor politice nu erau mulțumiți că, în fruntea Țării, se afla un rege-copil și o regență care slăbea prin moartea lui Buzdugan și înlocuirea lui cu C.Sărățeanu. Ei au început să privească spre Carol al II-lea și fiecare partid și-a trimis emisarii la Paris.

Carol s-a reîntors la 8 iunie 1930, sub guvernarea național-țărăniștilor, promițându-i lui Iuliu Maniu că va renunța la Elena Wolf, dar și-a încălcat cuvântul chiar din momentul sosirii. În domeniul politic, urmărește să știrbească drepturile celor două mari partide istorice și instituie guverne de specialiști: Iorga, Argetoianu.

În acest timp, mișcarea legionară se afirmă prin acțiuni de teroare și dezordine. Se produc reacții împotriva curentelor de stânga și a mișcărilor muncitorești. În momentul când influența Gărzii de Fier devine supărătoare, Carol al II-lea îl însărcinează pe I.G.Duca, șeful Partidului Liberal, să o dizolve. Ca urmare, Duca este asasinat în noaptea de 30 decembrie 1933, în gara Sinaia, când se ducea în audiență la Rege. Asasinii au fost glorificați sub denumirea de «decemviri». În următorul guvern al lui Gh.Tătărescu, Generalul Ion Antonescu deține postul de șef al Marelui Stat Major. Regele Carol al II-lea desființează legal Garda de Fier, dar peste un an o lasă să reapară sub o denumire găsită chiar de el: Totul pentru Țară, în anul 1935. Legiunea iese la suprafață întărită, cu toate formațiile sale paramilitare, reluând seria crimelor.

Încă de când se afla în Anglia, în 1924 ca atașat militar, Ion Antonescu a repudiat crima lui Codreanu (asasinarea în plină ședință, la tribunal, a comisarului de poliție). După înapoierea Regelui Carol al II-lea, în 1930, evenimentele europene se precipită. Ascensiunea lui Hitler are ecouri în România. Generalul începe să se

intereseze mai îndeaproape de mișcarea legionară. Își exprima prima oară opiniile asupra Gărzii de Fier în cadrul audienței la Rege, în 1933, după ce s-a înapoiat de la Geneva. Regele l-a întrebat:

«Ce crezi despre Garda de Fier?»

«Nu pot da un răspuns categoric, pentru că vechile partide au putregaiul lor. Cunosc firma, dar nu și ce se ascunde în spatele ei. Se pare însă că dorește binele Țării. Eu sunt cel mai mare adversar al celor ce tulbură viața internă a statului, oricine ar fi. Avem nevoie de unire pentru păstrarea granițelor. Altfel, prăbușirea lor este inevitabilă.»

Generalul îl cunoaște pe Corneliu Zelea Codreanu abia în anul 1936, după vii stăruințe depuse de Nicolae Mareș, înfocat susținător al legionarilor, și de generalul Zizi Cantacuzino, din Sfatul Legiunii, vechi camarad de arme cu Generalul Antonescu. Din discuțiile avute, Generalul a tras următoarele concluzii:

«Codreanu este un om încrezut, rigid în cele mai multe cazuri și cu idei greșite în multe privințe. Ca om de acțiune știe ce vrea și înțelege să meargă spre scopul propus cu orice risc.

«Are idei excelente ca organizator și realizator.

«Nu are nici un program pe plan intern.

«În politica externă este categoric pentru Axa Roma-Berlin. Cunoaște perfect starea de lucruri din Germania și pregătirile ce se fac acolo pentru război.»

Când a declarat că în 24 de ore de la venirea la putere va trece de partea Axei, Generalul i-a spus:

«Domnule Codreanu, primul pe care va trebui să-l împuști, în acest caz, va fi Generalul Antonescu!»

Când Generalul l-a întrebat dacă era pregătit pentru a veni la putere, Codreanu a răspuns:

«Nu doresc acest lucru acum.»

«Atunci de ce agiți masele? Cine o să ia puterea? Dacă împingi Țara la revoluție, vei avea roadele culese de Kerenski, fără ca dumneata să fii măcar un Kerenski. Nu ai nici cultura, nici talentul lui oratoric.»

«La putere vreau să veniți dumneavoastră. La adăpostul dumneavoastră doresc să-mi organizez partidul și abia după aceea voi cere conducerea treburilor statului», a fost răspunsul lui Codreanu.

În 1937, Generalul Antonescu este solicitat să facă parte din guvernul Goga. El refuză, trimițând următoarea explicație lui Octavian Goga:

«Din dorința de a servi Țara și pe dvs și numai din această dorință am încercat - și vă cer iertare dacă am greșit - o lărgire a bazei politice a viitoarei formații parlamentare.

Am eșuat.

În fața acestei noi situații și dat fiind că văd poate greșit un pericol în consultarea corpului electoral înainte ca programul dvs cu adevărat românesc și creștin să poată fi simțit în masse, vă rog să mă iertați dacă, după adâncă reflecțiune, sunt nevoit a declina cinstea ce mi-ați făcut a vă gândi din primul moment și la mine...»

Regele ținea cu orice preț să dea guvernului Goga o personalitate de prestigiu și l-a invitat pe General la Palat, unde a avut următoarea convorbire:

«Regele României uită tot ce a fost între el și Generalul Antonescu și-l roagă să facă la fel.»

«Sire, am fost târât într-un proces de bigamie, pe care l-am câștigat la Casație. Am fost dat afară din Marele Stat Major și acuma sunt chemat aici? Nu mai am nimic de adăugat!»

Prima audiență a luat sfârșit. În ziua următoare, Generalul este din nou chemat la Rege.

«Antonescu! rostește Suveranul, ești soldat și-ți ordon să iei comanda Ministerului de Comunicații în guvernul Goga.»

«În fața ordinului, Majestate, mă supun. Majestatea Voastră știe însă câte nereguli sunt la acest minister. Punându-mă la conducerea lui, nu voi putea să patronez necinstea cuibărită acolo și, deci, nu voi putea accepta contractele oneroase pentru Țară încheiate de Ministerul Comunicațiilor. Socotesc, deci, că ar fi mai bine să mă numiți la Ministerul Apărării Naționale, mai ales că sunt militar și sunt atâtea lucruri mari de îndeplinit pentru Armată.»

Îngrijorat de perspectiva unor tulburări sângeroase, după constituirea guvernului Goga-Cuza și pregătirea alegerilor, Regele are din nou o convorbire cu Generalul Antonescu în termenii următori:

«Cunoști situația politică din Țară foarte bine, Antonescu. Dacă ai fi în locul meu, ce-ai face?»

«Una din două, Majestate: sau te ții de linia constituțională, și atunci e necesar să te sfătuiești cu cei care au dat jos guvernul Tătărescu, adică cu Maniu-Codreanu, sau dai o lovitură de stat, alegându-ți un om cu care să faci ce vrei.»

Regele preferă soluția constituțională.

«În acest caz Majestate, cred că ar fi bine să formați un guvern naționalist, cu baze lărgite: Goga-Vaida Voevod-Codreanu. Deoarece legionarii au ajuns atât de departe și au câștigat un impor-

tant număr de voturi, este înțelept să fie aduși în fața Țării să-și dea examenul capacității lor de guvernare. A lupta împotriva lor ar însemna să li se facă jocul, mărimdu-le mai mult numărul simpatizanților și aderenților.»

Generalul a terminat cu aceste cuvinte:

«Nu intra în luptă cu tineretul, Majestate, căci te va învinge!»

Regele l-a însărcinat să mijlocească o cerere de audiență a lui Maniu și Codreanu la Palat. Codreanu a refuzat să se întâlnească cu Regele, iar la reproșurile lui Mareș, acesta a spus:

«Drumul mi-l deschid cu sabia.»

Generalul a încheiat profetic:

«Nu uita, domnule Codreanu, cuvintele Scripturii: Cine trage sabia, de sabia va pieri.»

În calitate de ministru al Apărării Naționale, după deschiderea campaniei electorale cu sumbre prevestiri (la o întrunire sunt împușcați doi legionari), Generalul Antonescu are o convorbire cu Codreanu, cerându-i «să nu sângereze Țara, pentru că orice violență va fi reprimată cu energie». Codreanu a dat ascultare și alegerile au decurs în liniște. Cabinetul Goga-Cuza se constituie fără participarea lui Maniu și Codreanu. Puțin după aceea, Octavian Goga moare și Generalul este invitat de Rege să formeze guvernul. El refuză. Între timp, Codreanu trimite o scrisoare ofensatoare lui Nicolae Iorga, ca urmare a deselor atacuri ale acestuia la adresa legiunii. Iorga se duce la Rege cu scrisoarea lui Codreanu și cere să fie dat în judecată pentru ofensă cu amenințări. Generalul Antonescu care promisese lui Codreanu că îl va apăra dacă va fi amenințat, considerând că arestarea ar constitui un abuz din partea profesorului Iorga, se opune, luând apărarea unei cauze drepte. Intransigența ministrului Apărării Naționale crează frământări în guvern, care se soluționează prin înlocuirea Generalului Antonescu.

La 28 februarie 1938 se instaurează dictatura regală. Constituția este suprimată și partidele politice sunt desființate. Mișcarea legionară este îndepărtată de la guvern, tocmai când avea o importantă majoritate de voturi. Încep acțiuni represive, care culminează cu sugrumarea, în anul 1938, a lui Corneliu Codreanu și a altor 11 legionari, fără judecată, în pădurea de la Săftica, lângă Otopeni.

Garda este împinsă în opoziție față de noul regim. Se emit ordine și decorații legionare, se deschide o violentă campanie împotriva lui Carol al II-lea, a camarilei și a Elenei Wolf-Lupescu. Urmează câteva valuri de represiuni, serii de atentate.

În acea toamnă, Carol al II-lea, împreună cu Marele Voevod

de Alba Iulia, întreprind o seamă de vizite în Occident, la Londra, Paris, iar în drumul de înapoiere, la Berlin, unde îl vizitează pe Hitler. Momentul acestei vizite era neprielnic. Hitler, în plină criză sudetă. Intervenția Rușilor în cazul unui conflict germano-ceshoslovac presupunea survolarea teritoriului românesc. În această directă implicație România urma să-și dea asentimentul. Primit de Hitler ca un simplu ambasador, lui Carol nu i-a fost dat să audă amabilități:

«E timpul ca România să părăsească echivocul politicii sale și să spună precis încotro merge și să nu aștepte să-i ajungă cuțitul la os.»

Mai mult, Hitler a declarat că privește cu simpatie creșterea popularității Gărzii de Fier, o grupare politică de încredere. Așadar, Regele Carol s-a ales cu un fel de ultimatum, care însă nu l-a intimidat, dând ordin să fie ucis C.Z.Codreanu. Acest gest a produs mare stupefacție în țară, iar legionarii s-au simțit ca paralizați. Crima este dusă la apoteoză de întreaga Legiune. Era o sfidare adusă lui Hitler? O răzbunare? Este posibil ca Regele, plângându-se lui Hitler de dezordinile interne urmărite de legionari, să fi cerut mână liberă împotriva lor. Cum Hitler nu avea multe variante cu privire la obținerea ordinii, s-ar putea să-i fi dat lui Carol același răspuns pe care l-a dat lordului Kirkpatrick, când acesta s-a plâns de greutatea ce le făcea Gandhi Angliei:

«Împușcați-l pe Gandhi și dacă acest lucru nu se va dovedi suficient pentru a-i supune, împușcați vreo zece membri de frunte ai mișcării. Iar dacă nici aceasta nu va fi de ajuns, împușcați două sute, și așa mai departe, până se va restabili ordinea în India!»

Interesant de observat obsesia cifrei zece. După atentatul împotriva lui Armand Călinescu, septembrie 1939, ca represalii au fost împușcați pe locul asasinatului zece legionari. Deslănțuind apoi represalii sălbatice, Carol al II-lea a decretat crima ca act de stat, lucru fără precedent în istoria politică a României.

România semnează cu Germania un acord economic, parte dintr-un plan general de colaborare, care nu era deloc dezavantajos României. Acest acord asigură granițele României și-l împacă pe Hitler cu Carol al II-lea. Spre a evita riscul de a transforma acordul în alianță, Grigore Gafencu găsește de cuviință să întărească legăturile cu Franța și Anglia. Deși ambele țări erau preocupate de chestiunea Cehoslovaciei, totuși Anglia încearcă să ajute România.

Raporturile economice cu Germania se strâng. Exportul produselor românești către Germania cuprinde grâul, lemnul și mai ales petrolul, plata făcându-se în mărci. Hitler, angajat cu toate forțele în Vest, voia să evite orice complicații în Est, ceea ce face ca asasinarea

lui Codreanu să rămână fără nici o reacție din partea Germaniei.

Legăturile cu URSS-ul rămân reci. Chiar încercările de pe vremea lui Titulescu, de apropiere, au dat greș. Nu erau de conceput relații cu un vecin care-ți contestă drepturile asupra propriului teritoriu.

După ce urmasse principiul lui Lenin privitor la România (nici pace, nici război), URSS-ul s-a decis să iasă din tăcere, după căderea Poloniei. În luna mai 1940, ministrul german Fabricius îl informează pe Gafencu că sovieticii vor să pună stăpânire pe Sudul Basarabiei. Ministrul economiei germane, Clodius, informează guvernul român că Rușii vor să pretindă vechile frontiere. Moscova adoptă o politică de aroganță și intimidare. Se reduc toate contactele diplomatice. Postul ministrului sovietic la București rămâne vacant, ministrul român de externe nu poate veni în contact cu conducătorii ambasadei sovietice, decât pentru a primi reproșuri. Germania inaugurează altă politică: întetșirea raporturilor diplomatice. Sugerând o apropiere mai accentuată de Reich, se făceau părtașii îngrijorării românești, dezvoltând în acest timp raporturile economice. Cum după pactul cu Moscova, Germania nu mai avea nici un interes să amenințe România, garanțiile inoperante anglo-franceze devin inutile. Din putere agresivă, Germania devine putere protectoare, singura care, dacă nu putea să oprească, putea cel puțin să îndiguiască puterea sovietică.

Gafencu scria:

«Ultimul cabinet al lui Carol al II-lea a dat dovadă de exces de zel, trecând de la neutralitatea absolută la adeziunea totală și spontană la țelurile de război germane. Graba lor de a condamna politica demnității naționale, graba lor febrilă de a se arunca înaintea celor mai mici dorințe ale Reich-ului, se părea a fi fost determinată de considerentul că Germania ar fi reprezentat unicul principiu de ordine, de legalitate și dreptate. Oamenii aduși la guvern nu erau decât reprezentanții neputinței sale. Ei aveau misiunea de a accepta în numele Țării tot ceea ce Țara nu voia să accepte, dar pe care nu avea posibilitatea de a o refuza. Țara nu voia să-și identifice cauza ei cu o cauză străină. Ea nu voia nici să-și renege prietenii, nici să-și renege credințele.»

Intenția de a ocupa Basarabia a fost formulată de Molotov încă de la 29 martie 1940, la Congresul delegaților partidului. Referiri la Basarabia mai apăruseră ca aluzii în presa sovietică și în cursul anului 1939. Dar de data aceasta, momentul fusese bine ales de Molotov, deoarece România nu mai putea să facă apel la nici o altă țară. La 23 iunie 1940, Molotov l-a chemat pe ministrul român la

Moscova, George Davidescu, căruia i-a înmănat ultimatumul, prin care soma România să cedeze Basarabia și Nordul Bucovinei, conform unui plan anexat. Răspunsul trebuia primit în 24 de ore.

Ministrul Davidescu și-a dat toată silința să combată argumentele din ultimatum, susținând că Basarabia era teritoriu românesc, făcuse parte din Moldova, cât privește Bucovina, aceasta nu aparținuse niciodată URSS-ului. El protestează că o asemenea importantă problemă n-a fost pusă în discuție în prealabil, cu reprezentanții unei țări cu care URSS-ul avusese până atunci raporturi bune. Mai atrăgea atenția asupra termenului mult prea scurt al ultimatumului. Abia putea să transmită vestea telefonic la București. Molotov rămâne intransigent, urmărind să lovească puternic și prin surprindere. El credea că o soluționare grabnică ar scuti de eventuale complicații, susținând sau cedarea celor două provincii de bună voie, sau războiul. România cedează în primul moment, fără însă a renunța la război, pe care îl amână pentru un moment prielnic. Gafencu scrie: «România dacă nu a putut amâna răspunsul la ultimatum, a putut însă să amâne războiul».

Garanțiile Germaniei nu și-au produs efectul. Singurul lucru pe care l-a făcut Hitler a fost să sfătuiască România să cedeze condițiilor impuse de sovietici, pentru că Germania era prinsă în război și nu putea să facă mai mult.

Regele a convocat Consiliul de Coroană și câțiva generali, pentru a fixa termenii de răspuns la ultimatum. Generalul Antonescu nu a fost invitat, deși era poate cel mai indicat. Nicolae Iorga s-a pronunțat cu toată energia împotriva cedării, spunând: «O țară riscă totul dacă cedează fără luptă o parte din teritoriul ei». Reprezentanții Basarabiei, Bucovinei și Transilvaniei susțin această părere, dar majoritatea Consiliului hotărăște cedarea teritoriilor. Guvernul încearcă să ceară trimiterea unor reprezentanți la Moscova, pentru discutarea condițiilor, căutând o amânare, dar Germania s-a grăbit să comunice mai înainte, că România primește ultimatumul. Molotov fixează trei zile ca termen de evacuare, dar acest termen nu a fost respectat nici în prima zi.

«Profunda umilință încercată de soldații români pe timpul retragerii grăbite - scrie Gafencu -, când li s-a interzis să se apere și să dea o replică brutalităților ocupanților, amărăciunea încercată la părăsirea în voia soartei a întregii populații, toate acestea erau menite a întreține de-a lungul noii frontiere Prut-Dunăre, o ostilitate surdă care nu aștepta decât să izbucnească într-un război.»

La începutul lunii august, frontiera încă nu se definitivase. Ațutudinea sovieticilor era tot mai amenințătoare. Mari unități mili-

tare au fost masate pe noile frontiere. În acest interval, intervine Diktatul de la Viena, alt mare act arbitrar, de o nedreptate criminală, urmat de Conferința de la Craiova pentru cedarea Cadrilaterului dobrogean Bulgariei.

Problema revizuirii frontierelor Transilvaniei fusese combătută cu tărie de guvernele României, ca și celelalte revizuri. Se părea că bunele oficii făcute Germaniei de dictatura lui Carol al II-lea ar fi surmontat această problemă, reducând-o la proporții minore. Imensa catastrofă a Diktatului de la Viena îi arată Regelui că formarea unui guvern sută la sută germanofil, avându-l în frunte pe Gigârțu, nu-i adusese nici un folos.

La invitația Germaniei și Italiei, ministrul de externe Manoilescu, cu o delegație a ministerului de externe și a Marelui Stat Major, pleacă la Viena. Românii sunt așteptați de ministrul de externe al Reich-ului, von Ribbentrop, și ministrul de externe al Italiei, contele Ciano, ginerele lui Mussolini. Lui Manoilescu nu i-a rămas decât să contemple harta cu monstruoasa ciuntire a Transilvaniei, să semneze și... să leșine. La baza acestui Diktat stătea o idee strategică:

1 - Să se pună mâna în gâtul României, ca nu cumva, într-un joc dublu, să treacă de partea URSS-ului.

2 - Să se poată ajunge dintr-un salt la sursele petrolifere de la Ploiești, de care Nemții nu mai erau separați decât de Munții Teleajenului.

3 - Să fie ținute în aceeași mână și Ungaria, și România, cu speranța pentru cel ce se va purta mai supus de a primi fie partea rămasă, fie partea cedată.

Dictatura regală trăia ceasul desnodământului final. Discreditată în străinătate, dușmănită în interior, trecea printr-un impas fatal. Au început manifestații de protest în toată Țara. O singură forță rămăsese în rezervă, partidul național-țărănist al lui Maniu și Mihalache. Garda de Fier pierduse enorm din marea ei popularitate. Horia Sima încerca zadarnic să se atașeze Frontului Renașterii Naționale al lui Carol al II-lea. Acesta nici nu se gândea să apeleze în momentele critice la el. Nici măcar la Maniu.

Confruntat cu aceste covârșitoare aspecte ale Țării, care, pentru a fi soluționate, impuneau soluții eroice și spirit de sacrificiu, Carol al II-lea s-a gândit în ceasul al doisprezecelea să recurgă la Generalul Antonescu, după ce s-a consultat cu șefii de partide și aceștia și-au dat consimțământul.

În ziua de 3 septembrie, au sosit la Bistrița două mașini cu un trimis al Regelui. Generalul este invitat la Palat și pleacă imediat spre

București. Lângă Ploiești se întâlnește cu Maniu, discută situația Țării, Maniu îl sfătuiește să ia conducerea, promițând concursul lui și al partidului lui. Tot așa avea să procedeze și Brătianu.

Generalul ajunge la ora 12 la București, se prezintă Regelui, care îi cere neîntârziat să preia conducerea politică a Țării, fără nici o condiție. Generalul motivează că investiția vine prea târziu. Țara era în anarhie, granițele prăbușite, mulțimi de refugiați pe toate drumurile, Coroana compromisă. L-a sfătuit pe Rege să se adreseze încă o dată șefilor partidelor politice, dar Regele i-a replicat:

«Nu, Antonescu, tu ești singurul patriot adevărat. Mă adresez ție, deoarece te-am considerat întotdeauna ultima mea rezervă. Nu te poți sustrage. Am nevoie de tine, a venit timpul tău. În aceste clipe grele, îți încredințez guvernul și Țara.»

După cum avea să se exprime ulterior, Generalul a primit puterea din mâinile Regelui ca pe o împărtășanie, dar acest moment marca primul pas spre abdicare. Iată textul scrisorii trimise de Generalul Antonescu fostului suveran, la ora 4, în dimineața zilei de 6 septembrie 1940:

«Sire,

M-am angajat, cu cinstea și cu viața mea, să apăr trecutul, Țara și Tronul.

Încercările mele de a găsi oameni cu adevărat patrioți și pricepuți, cu care să fac o echipă nouă de redresare a Statului și de reînfrățire a Majestății Tale cu Țara, au eșuat.

Toți cer abdicarea Majestății Tale.

În fața acestei situații și a agitațiilor pe care eu nu pot să le înec în valuri de sânge, pentru a arunca Țara într-un război civil și a determina ocupația străină, sunt dator să supun și în scris Majestății Tale glasul Țării.

Cine afirmă altfel face o crimă.

Atrag încă serios atenția Majestății Tale în privința răspun-derilor grave care vor apăsa pe vecie asupra Majestății Tale, dacă nu dă ascultare imediat și fără ezitare cererii mele, care este a Armatei și a Țării.

General Ion Antonescu»

Această scrisoare este urmată de actul abdicării:

«Români,

Vremuri de adâncă tulburare și îngrijorare trec peste scumpa mea Țară. De acum zece ani, de când am luat locul de adâncă

răspundere de a fi cârmaciul Patriei mele, fără răgaz, fără odihnă și cu cea mai desăvârșită dragoste, m-am străduit să fac tot ce conștiința mea îmi poruncea pentru binele României.

Azi, zile de vitregie nespusă îndurerează Țara, care se găsește în fața unor mari primejdii. Aceste primejdii vreau în marea mea dragoste pentru acest pământ, în care am fost născut și crescut, să le înlătur, trecând azi fiului meu, pe care știu cât de mult îl iubiți, grelele sarcini ale domniei.

Țara mea să fie păzită de Dumnezeuul Părinților noștri, care să-i hărăzească un cât mai falnic viitor.

Trăiască România!
Carol R.»

După două zile de la venirea la putere a Generalului Antonescu, Regele Carol al II-lea dispărea definitiv de pe firmamentul politic, lăsând în urmă jumătate din populația Țării în pribegie sau sub ocupație străină. *Prin decretul emis la 5 septembrie 1940, el l-a investit pe Generalul Ion Antonescu cu depline puteri pentru conducerea statului.*

Carol al II-lea și-a pregătit în mare grabă plecarea. În cei zece ani de domnie scosese bani grei peste hotare, își mărise necontenit averea personală și averea Hohenzollernilor. Urmărit de echipele morții, Generalul a fost nevoit să ia măsuri de siguranță pe parcursul traseului, până la frontieră. Tatăl noului rege nu trebuia să fie asasinat de legionari, care, totuși, au tras asupra trenului, fără efect. La Timișoara, unde îl aștepta o mare echipă a morții, mecanicul locomotivei a încetinit mersul, a simulat oprirea, ceea ce i-a derutat pe legionari. Dar imediat trenul a accelerat mișcarea și nimeni n-a mai putut urca.

Astfel, Carol al II-lea, fostul rege, a trecut frontiera cu obiecte de mare valoare, cu cea mai de seamă colecție din opera lui El Greco etc. Călătoreau în același vagon cu Carol, nedeslipita sa amantă Elena Wolf-Lupescu și omul de încredere al Palatului, Urdăreanu. Lăsa în urmă o amintire dureroasă și un val de rușine.

Asupra cauzelor care au determinat abdicarea lui Carol al II-lea, *Universul* din 12 septembrie 1940 publica următorul articol semnat de Iuliu Maniu:

«Este o eroare să se creadă că Regele Carol al II-lea a fost silit să abdice din cauza orientării politicii sale spre Anglia și Franța, pe care n-a avut-o, sau din cauza vreunei greșeli de o clipă.

Cauza abdicării este concepția sa generală de domnie personală, fără ideal, fără moralitate și fără busolă sigură, în continuă

Români din toate țările, uniți-vă în cuget și simțiri!
Iulie - August 1985. Anul XIV. Nr. 157 - 158.

EUROPA SI NEAMUL ROMANESC

FOAIA MISCARII ROMÂNE PENTRU UNITATEA EUROPEI

ROMÂNIA DIN NOU SINGURĂ

S-a produs din nou o ruptură între țările Pactului de la Varșovia și România? Sărbătorirea celei de a 40-a aniversări a victoriei împotriva nazismului ne-a dezvăluit o nouă, dacă nu confruntare, profundă divergență de apreciere cu privire la meritele fiecărei țări din blocul socialist la eforturile făcute pentru a câștiga al doilea război mondial?

Răspunsul este afirmativ, dacă judecăm după textul invitațiilor la sărbătoarea organizată în onoarea acestei aniversări de către ambasadorii în Elveția ai Urss, ai țărilor din Estul Europei, al Republicii Democrate Germane și al Cubei, cu excepția celui al României, sărbătoare care a avut loc la Berna în ziua de 7 mai 1985.

Faptul că sărbătorirea victoriei nu a avut loc numai la Berna, ci în toată lumea și că pretutindeni reprezentantul României nu a figurat ca participant la sărbătoare, se impun câteva comentarii cu privire la aceasta, pentru a înțelege singularitatea României în familia socialistă.

Absența unui membru al Pactului de la Varșovia la celebrarea unei aniversări militare atât de importante, care revelează absența neobișnuită a unanimității de opinii a membrilor coaliției, intrigă și ridică probleme asupra semnificației evenimentului, căci este una. În această împrejurare este vorba de o înlăturare a României sau de o abținere voluntară a sa?

În absența unei explicații oficiale, improbabile, noi credem că trebuie să fie reținută cea de a doua ipoteză, din cauza considerentelor invocate de toate guvernele românești care s-au succedat după 23 august 1944 (dată la care România a rupt alianța cu Germania și a îndreptat armele împotriva ei, pentru a continua războiul de partea Aliaților), asupra rolului militar jucat de România în înfrângerea Germaniei hitleriste. Rolul avut de țările din Est în partea finală și decisivă nu poate fi comparat cu cel al României, cu o armată care, din punctul de vedere al calității și al cantității, se situa după cele ale Urss, Usa și Marii Britanii.

ASSOCIATION POUR LA PROTECTION DES
MONUMENTS ET SITES HISTORIQUES EN ROUMANIE

71, rue de la Saussure - 75017 Paris

PROTEST
Patrimoniul istoric și spiritual al României
este în pericol

Se asistă astăzi la o politică deliberată de distrugere sistematică și pe mare scară a tuturor urmelor istorice și spirituale ale României.

Din 1977, cu distrugerea bisericii Enei începe o campanie de demolare fără precedent. Începând din primăvara lui 1984, mai mult de un sfert din Bucureștiul istoric a fost demolat: case (dintre care multe «clasate»), biserici, instituții culturale și sociale etc. Această operație continuă. Ea a atins până în prezent mai mult de 40.000 de persoane mutate cu forța de la o zi la alta.

Cităm câteva exemple de monumente istorice și spirituale «clasate», privind numai orașul București, distruse sau deteriorate:

1. Monumente demolate: biserica Enei, biserica mănăstirii Cotroceni (sec. XVII), biserica Albă-Postăvari (sec. XVI) și bisericile Spirea Veche, Spirea Nouă, o parte a incintei mănăstirii Antim, spitalul fundație a lui Brâncoveanu, casa Belio și Institutul de literatură «Călinescu».

2. Monumente istorice în curs de demolare: mănăstirea Mihai-Vodă (sec. XVI), ansamblul mănăstirii Văcărești (de la începutul sec. XVIII), unul din cele mai importante complexe monastice din Sud-Estul european.

3. Monumente istorice deteriorate prin deplasare: bisericile Sf. Ilie-Rahova și Olari, Schitul Maicilor.

4. Monumente istorice în pericol de demolare sau deplasare: bisericile Sf. Spiridon, Sf. Apostoli, Răsvan, Domnița Bălașa, Colțea, Patriarhia.

În fața acestei voințe de distrugere a trecutului istoric al României, noi protestăm și cerem:

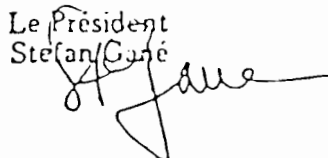
1. Oprirea imediată a oricărei demolări de monumente și așezări istorice în România,
2. Repunerea în funcțiune a Comisiei Monumentelor Istorice din România (suprimată în 1977),

3. Reconstruirea monumentelor distruse, sub egida acestei Comisii și cu concursul Consiliului Internațional al Conservării și al Restaurării Monumentelor și Așezărilor (ICOMOS) și al altor organisme internaționale,

4. Respectarea integrală a chartei ICOMOS privind conservarea și deplasarea monumentelor menționate, semnată de România.

ASOCIAȚIA PENTRU PROTECȚIA MONUMENTELOR
ȘI AȘEZĂRILOR ISTORICE ÎN ROMÂNIA,

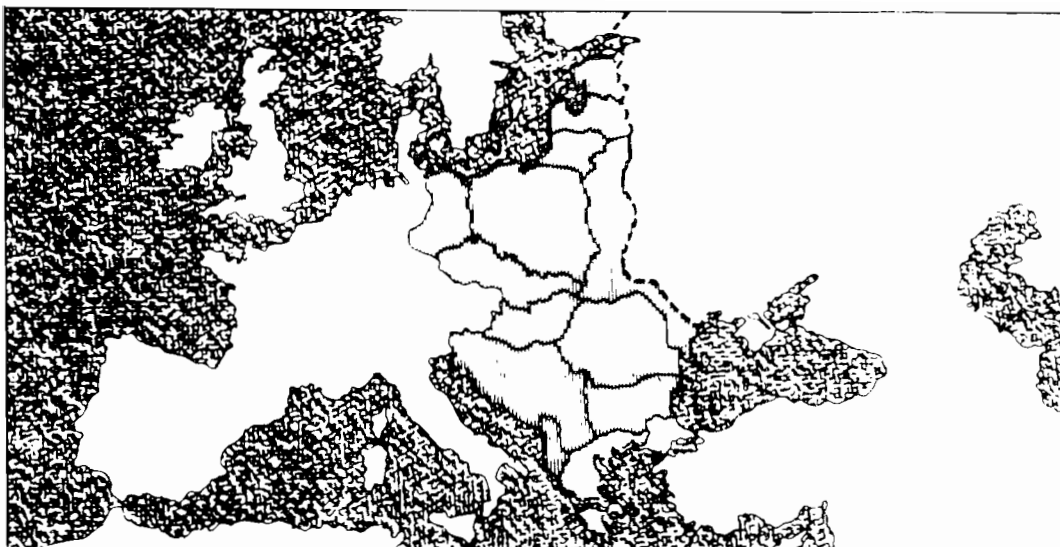
Le Président
Stefan Gulea

Construit en 1716-1722, quelques années par conséquent après la mort de Brâncoveanu, le *monastère de Văcărești*, fondation de Nicolae Mavrocordat, représente de fait l'apogée de l'architecture de l'époque Brâncoveanu. Bien qu'elle ait subi certains dégâts, la grande église impressionne par sa grande allure et, particulièrement, par la beauté de son décor intérieur.

(Cf. V. Drăguț, N. Săndulescu, *L'Art de l'Époque Brâncoveanu*, Ed. Meridiane, Buc., 1971)

Moscova, 9 Octombrie 1944

"Momentul era potrivit pentru a trata, așa că am spus: "Să aranjăm treburile noastre în Balcani. Armatele voastre sunt în România și în Bulgaria. Noi avem acolo interese, misiuni, agenți. Între noi nu trebuie să existe neînțelegeri pentru lucruri mărunte.

Cât privește Anglia și Rusia, ați fi de acord - l-am întrebat pe Stalin - ca voi să aveți o dominație de 90% asupra României, noi să avem 90% în Grecia și "fifty-fifty" cu voi în Jugoslavia?" În timp ce se traduceau cele de mai sus, am scris pe o jumătate de foaie de hârtie:

România: Rusia ia 90%; ceilalți iau 10%

Grecia. Marea Britanie (de acord cu Statele Unite) ia 90%; Rusia ia 10%

Jugoslavia și Ungaria: 50% - 50%

Bulgaria: Rusia ia 75%; ceilalți 25%.

Winston Churchill

"Cel de al doilea război mondial"

- Memorii

SUMARUL

<i>Ferdinand Polli, România din nou singură</i>	1
<i>St. M., Cine a determinat actul de la 23 august?</i>	3
<i>Horia Nicolescu, Memorialistica lui Sextil Pușcariu</i>	5
<i>Nicolae Iuga, Diplome maramureșene din sec. XIV și XV</i>	10
<i>Al. Smochinescu, Moldovenii nu sunt Români?</i>	14
<i>Ștefan Gane, Patrimoniul istoric și spiritual al României este în pericol</i>	18

oscilare oportunistă, practică prin manevre și abilități, care au săpat prăpastia între Coroană și Țară și au trebuit să ducă la falimentul politicii sale.»

Mareșalul Ion Antonescu

PROCES EX-REGELUI MIHAI

Proces deschis ex Regelui Mihai. Mereu tutelat, cu studiile neterminate, se lasă atras de mișcarea legionară și încearcă să medieze conflictul dintre Mareșal și Sima.

Asociat la putere, participă la război, vizitând frontul până la Caucaz. Este decorat de Hitler cu Crucea de Fier.

Împarte gloria cu Mareșalul, acceptă toate onorurile și titlurile (sabia lui Mihai Viteazul, bastonul de mareșal), semnează actele de stat împreună cu protectorul tronului și Conducătorul statului.

La 23 august 1944 iese în prim-plan printr-un act de trădare multiplă: trădarea intereselor neamului românesc, trădarea armatei abandonată în mâna inamicului, trădarea Mareșalului pe care îl destituie, îl arestează și îl oferă ca trofeu inamicului, trădarea tradiției Casei Regale Române, fuga lașă din fața celor doi inamici, nemții și rușii.

Arestând un Mareșal al României, care a fost investit și cu prerogative regale, el nu consultă partidele istorice, nu consultă poporul, procedând prin conspirație și complot, tocmai atunci când factorii de răspundere ai Țării îl investesc pe Mareșal cu puteri depline pentru încheierea armistițiului.

Regele încalcă legile ospitalității, ale recunoștinței, ale respectului față de oamenii de frunte ai Țării și coboară la nivelul unui complotist de rând.

Se înfruptă din roadele eforturilor făcute de Mareșal pentru separarea trupelor germano-române, organizarea rezistenței pe linia Focșani-Nămoloasa-Galați și a frontului pentru eliberarea Transilvaniei.

După ce citește la Radio o proclamație redactată de Partidul Comunist, Regele fuge din Capitală în fundul Olteniei, pentru a-și pune capul la adăpost, lăsând Bucureștii și Țara în cel mai deplin haos.

Acțiunea sa subversivă în rândul generalilor de pe front, pentru sabotarea Mareșalului, are drept urmare căderea în prizonerat a peste o sută optzeci de mii de oameni, care respectaseră ordinul de încetare a focului dat de Rege.

Deoarece nu ia legătura cu puterile aliate și asociate, pentru a ușura situația României, și nici nu stabilește rapid un contact cu Stalin, acesta ocupă Țara, aplică principiul capitulării necondiționate și amână semnarea armistițiului tratat cu Mareșalul, până la 12 septembrie.

În afară de datoriile de război stabilite prin convenția de armistițiu, Regele nu protestează când inamicii demontează și transportă uzinele, jefuiesc depozitele și silozurile, transportă tezaurul Țării estimat la patruzeci de vagoane de aur (400 de tone, pe care Mareșalul intenționa să le ascundă în fundul Dunării dar a fost împiedicat; 40 de vagoane de aur sunt egale cu 4 miliarde de dolari de azi; tezaurul

cade pradă sovieticilor care au încasat însutit apoi și cifra «formală» de 300 de milioane de dolari stabilite prin armistițiu ca daune de război) confiscă bogățiile petrolifere și miniere, colecțiile de artă etc.

Dacă Mareșalului i s-a reproșat trimiterea trupelor peste Nistru, Regelui i se aduc numai elogi pentru depășirea frontierelor Transilvaniei și pentru jertfele făcute de ostașii români pentru eliberarea Ungariei și Cehoslovaciei.

Dacă conform legilor ocupantului se făcuse vinovat de crime de război (dezastrul Țării, trădarea intereselor poporului, violarea Constituției), el nu apare pe banca acuzaților, deoarece și-a câștigat prin crimă și trădare clemența inamicului, care l-a decorat cu cea mai înaltă distincție, Ordinul Victoriei, și i-a făcut cadou o avionetă cu două motoare. Inamicul l-a tolerat, l-a folosit pentru a așeza mai lesne poporul în jugul sovietic, iar apoi, cu tot disprețul, l-a aruncat de pe tron și l-a șters din istorie.

Pentru a-l ajuta să-și desăvârșească «opera», Stalin îl restituie pe Mareșalul Antonescu și pe principalii lui colaboratori, negăsind nimerit să-i judece în URSS, unde, pentru demnitatea și patriotismul său ajunsese să fie respectat, și nici să-l trimită spre judecare tribunalului internațional de la Nürnberg.

Dacă Regele, prin camarila sa, refuzase să contrasemneze decretul de condamnare la moarte a țiganilor asasini și tâhari, care acționau în timpul camuflajului, spre a «nu-și întina numele», în schimb respinge cererea de grațiere înaintată de mama Mareșalului și semnează cu sânge rece condamnarea la moarte a acestuia.

Ca și tatăl său, după ce și-a spălat mâinile în sânge, abdică și devine pensionar al P.C.R.-ului, ca luptător în ilegalitate (FIAP-ist).

După ce a dat declarații mincionase presei și a inspirat pagini lipsite de demnitate unor autori cazari (vezi lucrarea semnată de Nicolette Frank), cu privire la modul ignobil în care a produs lovitura de stat de la 23 august 1944, ex Regele Mihai I a devenit simplu slujbaș în Elveția, uitând limba română în care niciodată nu s-a văzut capabil să rostească o frază corectă, s-a cufundat într-o tăcere care îl acuză și n-a izbutit nici să se afirme pe plan politic sau cultural în marea Europă, nici să lase un urmaș vrednic care să continue dinastia în exil.

În Piața Victoriei din București, unde ar fi trebuit să se înalțe statuia Mareșalului Erou, azi, după patruzeci de ani de la terminarea războiului, a fost demolată monstruoasa statuie a soldatului sovietic «eliberator», confecționată de C. Baraschi după gustul Regelui și desvelită de însuși Regele cu prilejul unei manifestații populare, care s-a încheiat cu o sângeroasă bătălie între participanți.

Pentru crimă de înaltă trădare, complicitate cu inamicul,

încălcarea legilor Țării și fuga de la locul faptului, ex Regele Mihai I se cuvine să fie judecat în numele poporului român și pedepsit pe temeiul aceluiași criterii cu care au fost pedepsiți marii criminali de război, prin legea 312/945.

Maltratată de soțul legitim, Carol al II-lea, Regina Mamă Elena a devenit și ea o «figură istorică», grație Mareșalului, care a readus-o din exil și a așezat-o alături de fiul său, Mihai. A îndeplinit rol de călăuză-guvernanta a fiului, apărând la toate manifestările publice, inclusiv la marea sărbătoare de la Iași, unde Conducătorul Țării a înmănat tânărului rege, sabia lui Mihai Viteazul. Regina Mamă a creat probleme de morală în cadrul Palatului, obligându-l pe Mareșal să intervină din vreme în vreme pentru apărarea prestigiului dinastiei, trimițându-i pe vinovați pe front. După recente date provenind de la Madrid, în baza indiscrețiilor făcute de fostul mareșal al palatului, E.Urdăreanu, la Estoril, Mama Elena s-a îngrijit mai puțin de soarta războiului și a răniților de pe front, cât de «salvarea tablourilor originale» din colecția Palatului, aparținând însă patrimoniului național. Ele au fost înlocuite cu reproduceri măiestrite. Mama Elena le ducea ea însăși în Elveția, depunându-le la faimoasa Galerie de Artă Widgenstein de la Zürich, pentru a sta la dispoziția fiului său, Mihai. Se pare că tablourile nu au fost încă scoase din depozit de ex Regele Mihai, deși nevoile materiale îl constrâng la tot felul de compromisuri. Ele mai sunt încă proprietatea statului român. Clarificarea acestei probleme ar arăta că familia regală s-a implicat într-un furt, care, în cazul unui proces, ar duce la sigură condamnare. Detaliile cu privire la înstrăinarea valorilor naționale ne-au fost comunicate de Aurel Răuță, care a făcut expertiza celor 12 caiete din memoriile ex Regelui Carol al II-lea, și au ieșit mai precis la iveală în urma debaterilor și acordului dintre statul român și doamna Monique Urdăreanu, moștenitoarea vilei din Portugalia, care a trecut de la Carol la Elena Wolf-Lupescu de Hohenzollern, iar de la ea la soții Urdăreanu, împreună cu cele 12 caiete ale regelui aventurier, depuse la Academia de Științe din Portugalia. Recent, Regina Mamă a fost implicată într-un proces penal în Italia, împreună cu o seamă de aristocrați din Florența, pentru delikte valutare (export clandestin de valută), proces în curs, recent stins din pricina morții inculpatei.

Cazul Mareșalului Antonescu este unic în lume. Șef suprem, conducător al statului și al armatei, aflat în plină acțiune de descleștare a armatei din frontul moldovenesc, el este sechestrat, predat inamicului și ucis tocmai în momentul în care condițiile formulate de el fuseseră acceptate de Stalin, care se temea că rezistența pe linia Focșani-Galați ar fi frânat «marșul spre Berlin» cu cel puțin șase

luni, acordând oarecum Mareșalului «onoarea armelor» și condiția de «cobeligerant». Evenimentele de la 23 august concentrează esența întregii sale politici, fiind pregătite în amănunțime și coordonate fără greș, până în clipa intervenției camarilei și a regelui care, ca și tatăl său, avea în sânge aventura și trădarea. Opera Mareșalului ascunsă și mistificată de-a lungul deceniilor, poate fi lesne conturată pe plan diplomatic și militar, subliniind momentele-cheie care au avut loc în momentul crucial de la 23 august:

- Încheierea primei părți a unui război sfânt de reîntregire a frontierelor țării, după o bună administrare a avutului neamului.

- Sosirea, în faptul zilei, a telegramei de la Doamna Kollontay către Mareșalul Antonescu, prin care i se comunică acceptarea de către Stalin a condițiilor Mareșalului. Mareșalul își refăcuse poziția forte pentru tratative și obținuse ceea ce dorea.

- Dosirea telegramei sovietice adresate Mareșalului și transmiterea ei Regelui și lui Maniu de către șeful cifrului, Niculescu-Buzești.

- Declarațiile făcute de Mareșal doctorului Zilișteanu, în urma mesajului trimis prin Djuvara lui Nanu, și care a ajuns la destinație abia a doua zi, la 24 august.

- Telefonul repetat al doamnei Cancicov, cu cererea de audiență expresă la Mareșal pentru fostul ministru, deținător al unei informații de mare valoare.

- Telegrama de la Armata a IV-a, amenințările colonelului Dragomir.

- Dispozițiile scrise pentru retragere, întărirea ordinelor date la Bacău în ajun, audiența lui G.Brătianu la Mareșal, la orele 12, când îi propune concursul șefilor de partide pentru încheierea armistițiului, Mareșalul așteptând confirmarea prin scris.

- Invitația-cerere de audiență la Palat.

- Hotărîrea din Consiliul de Miniștri de a intra cu trupele din Capitală și din Valea Prahovei în dispozitivul de alarmă, la orele 19 din 23 august; «se va ști cândva că eu am fixat ziua de 23 august în istorie», după cum a declarat Mareșalul la Proces.

- Informarea făcută de Mareșal după Consiliul de Miniștri ținut în dimineața zilei de 23 august, personal lui Eugen Cristescu și generalului Piki Vasiliu, în legătură cu încheierea imediată a armistițiului.

- Plecarea la Palat, la orele 15,30.

Obținerea celor mai onorabile condiții în avantajul Țării, recunoașterea întregii Transilvanii de Stalin, *sunt anihilate de arestarea operată de Rege la Palat*. Întreaga operă a Mareșalului cade, deoarece *Regele preferă capitularea fără condiții, spre profit personal, din meschine motive, la care deosebită greutate a avut și răzbunarea Mamei Elena*.

Acțiunea de la 23 august i-a surprins pe Aliați, fiind o inițiativă integral românească. Dovada cea mai concludentă o oferă *Declarația Comisariatului de Externe al URSS-ului asupra României*, din 24 august 1944, text semnalat de dr Ștefan Mamulea în *Dictionaire Diplomatique*, vol.4, pag.90, apărut sub egida Academiei Diplomatice Internaționale:

«Guvernul URSS-ului consideră că *restabilirea suveranității în România este de urgentă necesitate*. Dacă România suspendă operațiunile sale militare și întoarce armele contra inamicului pentru a recuceri Transilvania, guvernul sovietic va acorda României tot sprijinul necesar acestei lupte. Dar războiul nu va putea fi suspendat pe teritoriul român, decât atunci când germanii vor evacua țara. Guvernul sovietic consideră de prisos să mai repete declarația făcută în aprilie trecut. În aprilie, guvernul sovietic a asigurat că nu are nici o intenție să *dobândească vreo parte din teritoriul României, să modifice ordinea socială în România sau chiar să aducă vreo atingere independenței țării*.

Guvernul sovietic consideră de o necesitate urgentă restabilirea independenței României, eliberându-se țara de sub jugul fascist. Dacă trupele României își suspendă acțiunile militare și vor să poarte împotriva Germaniei un război de eliberare pentru independența României și contra Ungariei, pentru eliberarea Transilvaniei, armata sovietică este dispusă să-i acorde sprijinul. Armata sovietică va sprijini atunci România prin toate mijloacele pentru a-și duce la îndeplinire această sarcină de onoare.»

Declarația de mai sus este prea puțin cunoscută. Ea poartă data de 24 august 1944 și are o deosebită importanță din trei puncte de vedere:

a - afirmă o eventuală latitudine a României de a face război împotriva Germaniei și Ungariei, pentru a relua Transilvania de Nord.

b - nu condiționează acest război eventual al României de un eventual armistițiu cu Aliații anglo-americani.

c - în eventualitățile de mai sus, URSS-ul își oferă concursul armat pentru a ajuta România să ducă la bun sfârșit războiul contra Axei și a aliatului ei maghiar.

Deși este limpede că senzaționala declarație sovietică datată 24 august 1944 a fost redactată și *dată spre publicare înainte de efectuarea loviturii de stat regale de la București* (fără nici o condiție, abandonându-se Țara în mâna inamicului, care pe loc a schimbat atitudinea, socotind România ca teritoriu de ocupație și abia după 21 de zile, a pregătit și semnat o parodie de armistițiu, mai bine-zis Diktatul de la Moscova), totuși trebuie considerată ca reprezentând atitu-

dinea oficială și publică a URSS-ului față de România, la data respectivă, ce decurgea din conținutul armistițiului pregătit cu Mareșalul Antonescu.

Din analiza textului se constată că URSS-ul înțelegea să trateze cu România în mod separat, nu în numele Aliților. Mai mult ca sigur că «cedarea» politică a României ca «zonă de influență» de către W.Churchill în locul Greciei, îi oferise lui Stalin posibilitatea tratatelor separate, acesta urmărindu-și nestingherit propriile sale interese.

În noua postură de putere preponderentă în relațiile cu România, URSS-ul considera că, pentru a-și câștiga independența și Nordul Transilvaniei, România trebuia să declare război Germaniei și Ungariei, exact cum s-a și întâmplat de fapt. În noaptea de 23 spre 24 august, România rupe alianța cu Germania hitleristă și, la 25 august, declară război Germaniei, iar la 30 august, declară război Ungariei. În acest fel și în conformitate cu declarația sovietică din 24 august 1944, România intră în alianță militară cu URSS-ul. Ea și-a îndeplinit cu onoare misiunile ce i-au revenit. De aici concluzia logică că războiul cu Germania și Ungaria început în august 1944 nu poate fi privit ca o consecință impusă de armistițiul din 12 septembrie, iar clauza inserată în articolul 1 pentru continuarea ostilităților constituie o situație existentă. În acel moment, armata română se afla în înclăștarea frontului antihitlerist și se vedea «sedusă de cobeligeranța italiană», a cărei semnificație nu fusese sesizată de oamenii politici.

Toate sacrificiile făcute în luptele pentru eliberarea Ungariei și Cehoslovaciei (aproape 200.000 de oameni) au fost inutile. Victoriile românești nu au fost recunoscute, ci atribuite numai trupelor sovietice. Distrugând imaginea Mareșalului, cei interesați au crezut că distrug și meritele poporului român, care s-a bătut în cel de-al doilea război mondial pentru păstrarea ființei sale naționale și pentru reîntregirea hotarelor sfâșiate de inamici. De altfel, cel mai recent raport sovietic elaborat cu prilejul zilei de 9 mai 1986, continuă mistificarea adevărului asupra «biruinței împotriva nazi-fascismului», atribuind URSS-ului toate meritele și eliminând cu desăvârșire nu numai sacrificiile poporului și ale armatei române, ci chiar covârșitoarea contribuție la câștigarea războiului adusă de aliații anglo-americani. Acest raport arată că, înainte de a ataca URSS-ul, Wehrmachtul a distrus în 44 de zile armata franceză, a ocupat Danemarca, Norvegia, Belgia, Olanda, Jugo-Slavia, Grecia, pentru a trece apoi la nimicirea bolșevismului și la instaurarea unei noi ordini în Europa. Planul Barbarossa, care angaja de partea Germaniei cinci milioane și jumătate de soldați, cinci mii de avioane, patru mii de tancuri etc. a fost dat peste cap numai și numai prin vitejia soldatului sovietic, care

a distrus trei sferturi din efectivele armate, din aviație și tancuri. Aju-
toarele americane, land-lease, ar fi constituit doar patru la sută din
producția militară a URSS-ului, ceea ce ar fi egal cu nimic. Ignorând
valoarea bătăliilor duse de aliații anglo-americani pe frontul de Vest
și în Africa, cu ciocniri decisive la El Almain și Ardeni, istoriografia
sovietică susține că singurele bătălii reale și decisive s-au purtat la
Moscova, Stalingrad, Vistula și Oder. Nimic despre debarcarea din
Normandia, despre eliberarea Italiei și Franței, despre cucerirea a
jumătate din teritoriul Germaniei, nimic despre covoarele de bombe
așternute de-a lungul continentului de înspăimântătoare aviație
americană, nimic despre cele două bombe atomice care au cutremu-
rat lumea și au pus punct războiului din Pacific. Dacă operațiunile
din Vest au blocat cele mai bune divizii germane, care ar fi fost sufi-
ciente să dea lovitura de grație Uniunii Sovietice, acest lucru are pen-
tru istoriografia sovietică o importanță cu totul secundară. La ce să
se mai aștepte, în acest caz, România și cum ar mai spera să i se atri-
buie calitatea de *aliată și cobeligerantă*?

Dacă în atâtea împrejurări dramatice ale Țării, Mareșalul
Antonescu a avut o comportare exemplară, iar sacrificiul său nu mai
trebuie de nimeni demonstrat, e bine să formulăm o seamă de obser-
vații cu privire la concepția sa de conducere. Pregătind transferul de
putere partidelor istorice și Palatului, el a lăsat opoziția să caute și căi
proprii de scoatere a Țării din război, oferindu-i condiții pentru a se
pregăti în vederea acestui eveniment. Tot astfel s-a comportat cu
Palatul, veghind ca Regele să rămână «neîntinat» și să poată conti-
nua a rămâne în fruntea Țării, alături de Aliați. Chiar în ziua de 23
august 1944, Mareșalul a anunțat că, în cazul găsirii unei soluții mai
bune, el e dispus să cedeze imediat puterea și să devină simplu soldat,
tratându-și adversarii politici cu respect și loialitate. Față de această
nobilă detașare, față de patriotismul și spiritul de sacrificiu de care
dădea dovadă Mareșalul, Hohenzollernii s-au comportat în mod
odios și cu o lașitate care stârnește nu numai reprobare, ci și desgust.
Regele, *profitând de încrederea oarbă pe care Mareșalul o avea în
regalitate*, a găsit cu cale să *sechestreze armistițiul* pregătit și obținut
de la Stalin în condiții optime. Despre familia de șvabi crescuți în cas-
telul de Sigmaringen, Bismarck avusese cuvinte foarte aspre și el spu-
sesse către I.C.Brătianu: «Să nu vă așteptați vreodată la recunoștință
din partea Hohenzollernilor». «Nici nu am avea ce face cu ea»,
răspunsese politicianul român, fără să se gândească însă la viitor.

Dar, un conducător, apărându-se pe sine, își apără patria.
Mareșalul Antonescu nu a luat măsuri de siguranță și prevenire a
pericolelor de asasinare fizică sau morală, de răpire ori sabotare.

Mareșalul *a greșit* în această privință și a înlesnit trădarea unor militari și a regelui manevrat de Mamă-sa și de camarilă. Aceeași culpă i se poate atribui lui Mihai Viteazul, care, încrezător în onestitatea aliaților, nu a luat măsuri de apărare și s-a lăsat asasinat mișelește de niște valoni, belgieni în slujba împăraților Austriei și ai regilor maghiari, principii ai Transilvaniei. Rezultatul acestor întrevederi a fost destrămarea României la 1600, *întârzierea refacerii ei cu trei sute de ani*. Căpeteniilor unui neam nu li se îngăduie să aibă slăbiciuni morale creștine, căci ele dăunează întregului popor, după principiile ilustrate de Machiavelli: *fidarsi è bene, ma non fidarsi è meglio (A te încrede e bine, a nu te încrede e și mai bine.)*

Destinul Mareșalului Antonescu poate fi asemuit cu al Mareșalului Carl Gustav Emil Mannerheim (1867-1951), iar sfârșitul lui ar fi putut fi asemănător cu al marelui finlandez, care a murit la Lausanne. Amiralul Horthy (1868-1957) s-a refugiat la Lisabona unde și-a lăsat oasele, fără să fi fost judecat ca criminal de război, deși se încercase cu toate crimele posibile împotriva evreilor și românilor din Transilvania. Dacă Mannerheim și Horthy nu au fost judecați, cu atât mai puțin trebuia judecat și condamnat Mareșalul Antonescu, cel puțin pentru opera sa finală, încununată la 23 august 1944. Ingratitudinea Regelui s-a răsfrânt și asupra soției Mareșalului, care a fost târâtă prin închisorile sovietice, torturată și necinstită de brutele roșii, și a murit după grele suferințe îndurate în deportare, în Bărăgan.

Cunoscând aceste fapte și documente, istoria neamului românesc poate fi înțeleasă în profunzime, cu întregul ei dramatism. Culpabilitatea fostului rege Mihai este imprescriptibilă. El poartă răspunderea față de sutele de mii de morți și de prizonieri sacrificați fără rost, despre care gângavul rege expulzat din Țară nu pomenește niciodată în apelurile, interviurile și cuvântările sale mieroase.

O mare culpă și-au asumat și cei 28 de consilieri ai Înaltei Curți de Casație, care, fără spirit civic și solidaritate națională, în momente de grea încercare, au confirmat «constituționalitatea» decretului penal elaborat de ministrul de justiție Lucrețiu Pătrășcanu, pentru pedepsirea Mareșalului, ignorându-se faptul că el a purtat un război de reîntregire a frontierelor și teritoriului, un război just, impus de vecini agresori.

Politicienii României, în frunte cu camarila regală și câțiva generali trădători, nu s-au arătat a fi la înălțimea chemării, nici măcar în momentele de supremă încordare a nației în război, când se cerea o *uniune națională în cuget și simțiri, pentru salvarea patriei. Ei și-au primit răsplata cuvenită, murind în închisori, după ce-au înțeles*

eroarea de a crede în Aliți.

Nația? În loc să facă zid în jurul Conducătorului său, cum finlandezii au făcut zid în jurul Mareșalului Mannerheim până în 1946, a tăcut, nu s-a împotrivit când Mareșalul a fost predat inamicului, n-a dezavuat cum s-ar fi convenit gestul ticălos al Regelui Mihai. După cum afirma un ziarist american, excluzând echipele de agitatori comuniști, care pretindeau să vorbească în numele masselor, la procesul Mareșalului întregul popor român s-a văzut pus în banca acuzaților și pedepsit.

Cine au fost cei ce se pretindeau «exponenți ai nației»? Analizând compoziția celor 800 de «descălecați comuniști», autoprocamați eliberatori și ilegalisti, numai 150 aveau nume românești și au luat parte la conducere. În realitate, ilegalistii erau în majoritate unguri iredentiști, care pretindeau să introducă «legalitatea», o nouă justiție socială, deși înaintea acestor sloganuri stau interesele naționale, Neamul, cu istoria sa adevărată, nația ca valoare supremă. Pe timpul când domnitorul român, din os și sânge domnesc, Alexandru Ion Cuza, a fost înlocuit de politicieni ignoranți cu o dinastie străină de șvabi, dintre care numai doi s-au dovedit acceptabili, ziarul *Adevărul* (pe atunci ziar românesc), sub semnătura lui N.Beldiman, avertiza: «Ferește-te Române de cui străin în casă».

Lozinca din secolul trecut este valabilă și astăzi!

*ANTONESCU, MAREȘALUL ROMÂNIEI
ȘI RĂȘBOAIELE DE REÎNTREGIRE*

Mărturii și documente

coordonate și îngrijite de Josif Constantin Drăgan

*Volumele I (1986, 656 pagini), II (1988, 514 pagini),
III (1989, 655 pagini) și IV (1990, 700 pagini)
pot fi comandate la*

EDITRICE NAGARD, Via Larga 11, Milano 20122

*trimitând cec bancar de 15 dolari Usa pentru fiecare
sau contravaloarea în altă valută,
în care sunt incluse cheltuielile de expediție*

• Editura NAGARD, Milano, Via Larga 11, oferă cititorilor următoarele cărți, de un deosebit interes în consecința recentelor evenimente din România, cărți a căror circulație a fost interzisă în țară sub dictatura defunctă a comuniștilor:

- ANTONESCU, MAREȘALUL ROMÂNIEI ȘI RĂSBOAIELE DE REÎNTREGIRE, vol. I (ediția a II-a), mărturii și documente coordonate și îngrijite de Josif Constantin Drăgan, Milano, 1990.

Un amplu interviu acordat președintelui Centrului de Cercetări Istorice de la Veneția de locotenent-colonelul George Magherescu, ultimul supraviețuitor dintre membrii cabinetului militar al mareșalului Ion Antonescu. Procesul intentat mareșalului Ion Antonescu și principalilor săi colaboratori. Soarta complotiștilor și a colaboratorilor mareșalului. Alte documente revelatoare referitoare la trădarea României, prin lovitură de stat de la 23 august 1944, efectuată din inițiativa fostului rege Mihai.

- ANTONESCU, MAREȘALUL ROMÂNIEI ȘI RĂSBOAIELE DE REÎNTREGIRE, vol. II, mărturii și documente coordonate și îngrijite de Josif Constantin Drăgan, Milano, 1988.

Un studiu introductiv referitor la imaginea guvernării mareșalului Ion Antonescu în posteritate. O amplă reconstituire a invaziei sovietice în Basarabia, Bucovina de nord și ținutul Herța (23 - 27 iunie 1940). Corespondența mareșalului Ion Antonescu cu Iuliu Maniu, Constantin I. C. Brătianu și George Tătărăscu. Mărturiile unor martori și participanți la lovitură de stat de la 23 august 1944. Alte documente și reconstituiri ale unor momente cheie din istoria Românilor în al doilea război mondial.

- ANTONESCU, MAREȘALUL ROMÂNIEI ȘI RĂSBOAIELE DE REÎNTREGIRE, vol. III, mărturii și documente coordonate și îngrijite de Josif Constantin Drăgan, Milano, 1989.

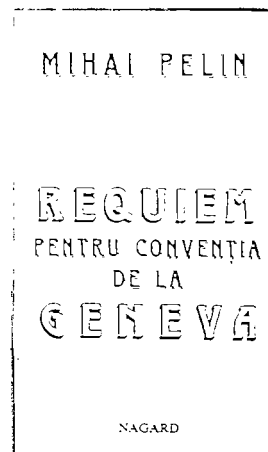
Un studiu introductiv despre lipsa de consistență a acuzațiilor aduse mareșalului Ion Antonescu și principalilor săi colaboratori, în procesul din mai 1946. Mărturii semnate de Nicolae Titulescu și George Tătărăscu. Documente diverse din anii 1940-1944, în măsură să dovedească adevărul că cei ce au condus țara într-un moment de răscruce al istoriei ei milenare nu au avut în vedere decât interesele fundamentale ale națiunii române. Rezoluțiile unui soldat. Pledoarie pentru un recurs asupra sentinței pronunțată împotriva mareșalului Ion Antonescu și a principalilor săi colaboratori. Continuarea reconstituirii invaziei sovietice în Basarabia, Bucovina de nord și ținutul Herța (28 iunie 1940).

- ANTONESCU, MAREȘALUL ROMÂNIEI ȘI RĂȘBOAIELE DE REÎNTREGIRE, vol. IV, mărturii și documente coordonate și îngrijite de Josif Constantin Drăgan, Milano, 1990.

Studiu introductiv referitor la politica duplicitară a marilor puteri față de Europa răsăriteană, în general, și față de România, în mod special. Memoriul scris în detenție de Ion Gîgurtu. Documentele armistițiului (22 iunie 1942 - 17 martie 1944). Pledoarie pentru un recurs: adevărul despre relațiile dintre România și Rusia sovietică de la dictatul de la Viena până la 12 iunie 1941. Stenograme secrete ale convorbirilor purtate în anii 1959 și 1968-1969 de cei ce au inițiat și au colaborat la falsificarea istoriei loviturii de stat de la 23 august 1944, extrase din arhiva specială a fostului Institut de studii istorice și social-politice de pe lângă Comitetul Central al fostului Partid Comunist Român. Alte mărturii ale unor martori și participanți la evenimentele dramatice din anul 1944, când România a fost trădată și vândută sovieticilor de un rege inconștient.

- Mihai Pelin, REQUIEM PENTRU CONVENȚIA DE LA GENEVA, Milano, 1989.

Cartea reconstituie destinul dramatic al prizonierilor germani capturați în consecința loviturii de stat de la 23 august 1944, confiscați autorităților militare românești și tratați de sovietici împotriva tuturor legilor scrise și nescrise ale purtării războiului. A fost reținută chiar autorului ei, împreună cu alte cărți editate de editura Nagard, la punctul de frontieră Stamura-Moravița, cum dovedește documentul pe care îl reproducem în fotocopie, în pagina alăturată.

Toate aceste volume au apărut sub egida Centrului European de Cercetări Istorice de la Veneția.

ABONAȚI-VĂ LA

Europa și Neamul Românesc

*publicație lunară independentă
a Mișcării Române pentru Unitatea Europei,*

trimițând adresa Dv la

EDITRICE NAGARD
20122 Milano - Via Larga 11

MINISTERUL FINANTELOR
 DIRECTIA GENERALA A VAMILOR
 SOCIALISTE ROMANIA

„REGIM SPECIAL” 25/6
 SERIA ..... NR. ....
 REGIMUL VAMAL APLICABIL
 turist

DECLARAȚIA DE REȚINERE

BUNURILOR NR. * 5125

Luna 04 ziua 25
 de la Mihai Pelin - R-0519501
 str. Cernăvesei nr. 2 domiciliat în bloc 52 ap. 47
 pt. rufău

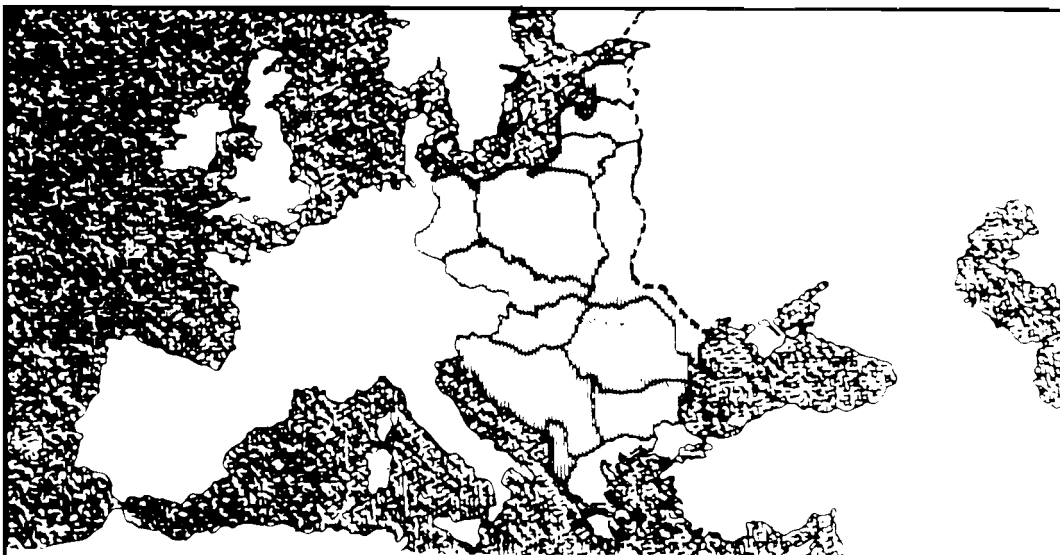
FELUL BUNURILOR	U.M.	CANTITATE	
		Cifre	Litere
1. Revista fundatiei Drăgan	buc	1	(un.)
2. Requiem pt. convingerile de la Geneva - Mihai Pelin	buc	20	(douăzeci)
3. Carte - Antonescu - marea război în România	Volume	3	(trei)
4. Carte Benito Mussolini	buc	1	(un.)
5. Revista fundatiei Drăgan 5-6	nr.		
6. Carte - Quando ero cap della Polizia - Serati	buc	1	(un.)
7. Colțozi con dese cettelu	buc	2	(doi)
8. Uole ochi	buc	1	(un.)

Beneficiarul a beneficiat de bunuri fără taxe
 sau a eliberat bunurile admise fără taxe în valoare de lei .....
 sau a eliberat bunuri cu plata taxelor vamale în valoare de lei .....
 sau chitanța nr. ....
 cuantumului taxelor vamale pentru bunurile reținute lei .....
 CALĂTOR
 M. P. VAMAL

Form. 151184/1985 - Giurgiu c. 2534

M.P. D.G.V. 56-2-5 A 5/12

Cărți arestate: Revista Fundației Drăgan, Antonescu, marea război în România și războaiele de reîntregire, Requiem pentru convenția de la Geneva... (Document de vamă din România de ieri)

Moscova, 9 Octombrie 1944

“Momentul era potrivit pentru a trata, așa că am spus. “Să aranjăm treburile noastre în Balcani. Armatele voastre sunt în România și în Bulgaria. Noi avem acolo interese, misiuni, agenți. Între noi nu trebuie să existe neînțelegeri pentru lucruri mărunte.

Cât privește Anglia și Rusia, ați fi de acord - l-am întrebat pe Stalin - ca voi să aveți o dominație de 90% asupra României, noi să avem 90% în Grecia și “fifty-fifty” cu voi în Jugoslavia?” În timp ce se traduceau cele de mai sus, am scris pe o jumătate de foaie de hârtie:

România: Rusia ia 90%; ceilalți iau 10%

Grecia Marea Britanie (de acord cu Statele Unite) ia 90%; Rusia ia 10%

Jugoslavia și Ungaria: 50% - 50%

Bulgaria: Rusia ia 75%, ceilalți 25%

Winston Churchill

“Cel de al doilea război mondial”

- Memorii

CUPRINSUL

<i>Scrisoare deschisă către directorul postului de televiziune «Antenne 2»</i>	<i>1</i>
<i>J. C. Drăgan, Chemarea la putere a generalului Ion Antonescu</i>	<i>3</i>
<i>J. C. Drăgan, Proces ex-regelui Mihai</i>	<i>15</i>
<i>Anunțuri publicitare</i>	<i>25</i>